

Република Србија
Тужилаштво за ратне злочине

**ВИШИ СУД У БЕОГРАДУ
ОДЕЉЕЊЕ ЗА РАТНЕ ЗЛОЧИНЕ**

5. април 2012.

„У првој половини јула 1999. године, у контексту и у блиској вези са оружаним сукобом између оружаних снага Савезне Републике Југославије- Војске Југославије, и полицијских снага Републике Србије, са једне стране, и припадника наоружане војне организације «Ослободилачка војска Косова» («ОВК»или «УЧК»), и Коалиције НАТО снага са друге стране, који се одигравао на подручју АП Косова, започетим 24.марта 1999. године, проглашењем ратног стања, Уредбом Скупштине СРЈ, објављена у Службеном листу СРЈ број 15/99,

који сукоб је трајао закључно са 26.јуном 1999.године, када је ступила на снагу Одлука Скупштине СРЈ о укидању ратног стања,

као припадници стране у сукобу и то припадници Оперативно потерних група, које су формацијски припадале 124. интервентној бригади ПЈП, и то оптужени Поповић Сретен у својству командира вода ОПГ а оптужени Стојановић Милош у својству командира одељења истог вода,

умишљајно помогли другом у извршењу кривичног дела, на начин да су кршећи правила међународног права, према ратним заробљеницима, оштећенима Битићи Илију, Битићи Аргону и Битићи Мехмету, који су били припадници Ослободилачке војске Косова, који су заробљени од стране припадника српске полиције на административној линији АП КиМ, 26. јуна 1999. године, око 13,00 часова.

нису у свему поступали на начин предвиђен одредбама члана 3. став 1., члана 13. Треће женевске конвенције о поступању са ратним заробљеницима из 1949. године, ратификоване од стране Народне скупштине ФНРЈ 1950. године, те противно члану 2. став 2 у вези члана 4 и 5. Допунског Протокола II и члану 75. тачка 6. Допунског Протокола I,

већ су 08.07.1999.године, у Прокупљу, преузели оштећене из Окружног затвора у Прокупљу, на начин да их је оптужени Милош Стојановић, по налогу свог непосредног старешине, оптуженог Поповић Сретена, службеним возилом пребацио у Наставни центар у Петровом селу, код Кладова, где га је чекао Поповић Сретен, те су оштећене, не објашњавајући им разлоге задржавања, њихов статус, нити даљу њихову судбину и не поштујући одредбе чл 25 и 26 III Женевске конвенције, сместили и затворили у једну просторију, са металним вратима, која се налази у недовршеном објекту, која није намењена за смештај људи, у којој није било основних хигијенских и здравствених услова, санитарних уређаја, лежајева и постељине, која је била недовољно осветљена, метална врата закључали и тако их држали затворене до 09.07.1999.године, када их је оптужени Поповић Сретен, касно те ноћи, предао НН припадницима МУП-а Р Србије, који су оштећене везали жицом, тако везане угурали у службено возило и одвезли иза наставног центра, до места где се налази масовна гробница посмртних остатака цивила албанске националности од раније доведених са Косова,

те су ови из ручног ватреног оружја калибра 9 мм Пара, испалили пројектиле у потиљачни део главе све тројице оштећених, наневши им повреде у виду прострелно – устрелне ране главе услед чега је код њих наступила смрт, а њихове посмртне остатке похранили у масовну гробницу, на који начин су, егзекуцијом по кратком поступку, оштећене лишили права на правилно и непристрасно суђење,

при чему су оптужени, у стању урачунљивости, били свесни да противзаконитим радњама које су предузели, преузимањем и пребацивањем оштећених из затвора у Прокупљу, смештајем у неадекватну просторију, држањем до доласка непознатих припадника МУП-а Р Србије, а Поповић Сретен, изводећи оштећене из просторије, у којој су били затворени, у сред ноћи и предајући их жицом везаних руку непознатим припадницима полиције - егзекуторима, доприносе њиховом делу и омогућавају им да оштећене лише живота, па су на такво доприношење обојица и пристали,

чиме су извршили кривично дело Ратни злочин против ратних заробљеника у помагању из члана 144. КЗЈ, у вези члана 24 КЗЈ.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА
ЗА РАТНЕ ЗЛОЧИНЕ
Драгољуб Станковић